

Arrest

nr. 268 873 van 23 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juli 2021 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juli 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 augustus 2021.

1.3. Op 31 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten. U werd als moslim geboren op 8 juli 1999 in Rafah (Gaza). Op 7 juli 2019 verliet u samen met uw jongste broer Palestina en reisde op legale wijze naar Egypte, en daarna naar Turkije. Vanuit Turkije stak u met een bootje illegaal de zee over naar Griekenland, alwaar u aankwam op het eiland Chios op 17 of 18 augustus 2019. U werd er verplicht uw vingerafdrukken te geven en verbleef in het vluchtelingenkamp in Chios.

In oktober 2020 verkreeg u een internationale beschermingsstatus van de Griekse overheid, en moest u het vluchtelingenkamp verlaten. U vond onderdak in een kraakpand in Chios. U kon nergens werk vinden en werd racistisch bejegend door zowel de Griekse bevolking als de politie. Omstreeks mei 2021 verliet u Chios en ging u naar Kreta om uw Griekse identiteitskaart op te halen. U verbleef in Kreta eveneens in een kraakpand, en dit twee maanden lang. Daarna reisde u door naar Thessaloniki om uw Griekse reispaspoort af te halen. Na vijf dagen in Thessaloniki reisde u legaal met het vliegtuig naar België, alwaar u aankwam op 9 juli 2021 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielautoriteiten op 13 juli 2021. Uw jongste broer verblijft tot op heden nog steeds in Chios, wachtend op zijn asielprocedure.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele Palestijnse reispaspoort, Palestijnse identiteitskaart, geboorteakte en UNRWA-kaart neer. U legt ook kopieën Griekse identificatiedocumenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen en de Eurodac Hit (administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale)

huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw

meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U vertelt dat u op verschillende plaatsen werk heeft gezocht, maar dat u steeds weggestuurd werd, en dat u daardoor gedwongen was te wonen in een kraakpand (CGVS p.6; p.7-8). Echter concretiseert u op geen enkele manier de stappen die u heeft ondernomen om uw rechten in Griekenland te doen gelden. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u totaal geen Grieks spreekt (CGVS p.8) en dat u zich nooit bij officiële instanties geïnformeerd heeft naar uw rechten maar enkel bij andere vluchtelingen (CGVS p.8). Bovendien zegt u zelf nooit de intentie gehad te hebben om zich duurzaam in Griekenland te vestigen (CGVS p.8), en bent u enkele dagen na het verkrijgen van uw Griekse paspoort meteen naar België gereisd (CGVS p.5).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van racisme, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Hoewel racisme in iedere vorm door het CGVS wordt betreurd, blijkt uit uw verklaringen dat het gaat om kleine incidenten, zoals Griekse burgers die u uitschelden (CGVS p.6) of extra controles door de Griekse politie (CGVS p.6-7). Deze incidenten zijn geenszins ernstig genoeg om te kunnen spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, de artikelen 4 en 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) • Ondervonden persoonlijke problemen

De CGRA is van oordeel dat de in GRIEKENLAND ondervonden problemen niet van dien aard zijn dat zij ernstige schade kunnen veroorzaken.

Het CGVS is voorts van mening dat verzoeker onmiddellijk na het verkrijgen van zijn paspoort is vertrokken en dat hij geen stappen heeft ondernomen om zijn situatie in GRIEKENLAND te verbeteren. Verzoeker heeft op spontane en duidelijke wijze de moeilijke situatie beschreven die hij in GRIEKENLAND heeft doorgemaakt.

Dat hij van juli 2019 tot mei 2021 in GRIEKENLAND heeft gewoond.

Dat hij gedwongen was op straat en in kraakpanden te leven (verhoor van de heer p.7-8).

Verzoeker had ook last van racisme en beschreef het gewelddadige gedrag van sommige Griekse burgers jegens vluchtelingen.

Het CGVS trekt de verschillende incidenten die verzoekster heeft meegemaakt niet in twijfel, maar is van oordeel dat het om minder ernstige situaties gaat.

Dat verzoeker al bijna twee jaar in een deplorabele situatie leeft.

Verscheidene internationaal erkende bronnen stellen de kritieke situatie van de vluchtelingen in Griekenland aan de kaak.

Het CGVS heeft de persoonlijke situatie van verzoekster niet zorgvuldig geanalyseerd.

Dat zij slechts een algemeen standpunt heeft ingenomen. (...)

• De moeilijke levensomstandigheden in Griekenland

Bovendien, is de situatie in Griekenland erg moeilijk.

Er moet rekening worden gehouden met de algemene levensomstandigheden in Griekenland voor vluchtelingen.

Verschiedende objectieve bronnen bevestigen dat de leven omstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland als mensonterend kunnen beschouwd worden.

Zo getuigen verschillende bronnen van de zorgwekkende situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland.

We benadrukken de aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers in Griekenland sinds 2017, na de versterking van de controles op de migratieroutes van Libië en de sluiting door Italië van zijn havens.

Vele bronnen (waaronder de AIDAupdate 2018 verslag) onderstrepen de totale verzadiging van de kampen in de belangrijkste eilanden van migranten aankomsten.

Het gebrek aan voedsel en huisvesting, heet onder andere, als gevolg dat vele migranten op straat slapen. Onhygiënische omstandigheden worden ook benadrukt, evenals het gebrek aan medische zorg. Vele migranten zijn ook blootgesteld aan geweld, als gevolg van preciaire opvangomstandigheden (zie AIDA Griekenland update 2018, P2)

In februari 2018, meldde de UNHCHR het hoge risico van seksueel en gender-based geweld tegen vrouwen en kinderen in vluchtelingenkampen in Griekenland (Zie AIDA Griekenland update 2018, P2).

Onlangs heeft UNHCR opnieuw gewezen op de betreurenswaardige voorwaarden voor de opvang van asielzoekers door de Griekse autoriteiten, overweldigd door de belangrijke aankomsten (...)

Hoewel er sinds het einde van 2018 iets minder migranten aangekomen zijn, worstelt Griekenland nog steeds om aangepaste opvang voorzieningen aan te bieden. In januari 2019 alleen zijn 2650 migranten in Griekenland aangekomen (zie in bijlage UNHCR, Fact Sheet, Greece, Januari 2019).

Wij benadrukken dat na de EVRM arresten waarin de Hof zich tegen het terugsturen naar Griekenland uitdrukt, in 2017 en tot februari 2018, slechts twee personen teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Dublin-verordening (een uit Zwitserland in december 2017 en een van Duitsland in januari 2018) (zie in bijlage AIDA verslag Griekenland 2017, P62).

Deze praktijk moet worden voortgezet, op het risico van blootstelling van asielzoekers aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Bovendien, de toekomst is nauwelijks geruststellender. Uit een artikel (februari 2019) blijkt namelijk dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, in te trekken.

Mensen met een verblijfsvergunning, maar die nog steeds in UNHCR-centrum verblijven, zullen het terrein moeten verlaten, met als doel "ruimte vrij te maken voor asielzoekers". In de praktijk zal dit soort bijstand, zowel materieel als financieel, slechts worden verleend voor een periode van zes maanden na het besluit om hun internationale bescherming te verlenen (...)

Deze maatregel is reeds van kracht voor personen die vóór 31 juli 2017 internationale bescherming hebben verkregen: de regering heeft hen tot 31 maart 2019 de tijd gegeven om de centra te verlaten. (...)

De ontvang voorzieningen van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Griekenland, zijn mensonterend.

Aanvrager zal ongetwijfeld moeite hebben om accommodatie te vinden als ze naar Griekenland moeten terugkeren.

Hij moest zelf in erbarmelijke omstandigheden leven. Hij had geen toegang tot huisvesting of fatsoenlijk werk en kwam terecht in een zeer verregaande materiële deprivatie.

- De recente gebeurtenissen in Griekenland

Sinds eind februari 2020 - begin maart 2020 heeft Griekenland te maken met een zeer grote toestroom van migranten.

Griekenland heeft inderdaad te maken met een toestroom van vluchtelingen uit Turkije, aangezien Turkije heeft besloten de doorgang van migranten naar Europa niet te blokkeren.

L'Echo legt in een artikel van 02.03.2020 uit (...)

Griekenland wordt daarom volledig overweldigd door de komst van migranten en kan migranten op zichzelf niet verwelkomen in omstandigheden die verenigbaar zijn met de menselijke waardigheid.

Inderdaad, een artikel van FRANCE24 van 01.03.2020 drukt dit uit: (...)

Een ander artikel dat op 28.02.2020 door de RTBF is gepubliceerd, benadrukt de zeer alarmerende toestand in Griekenland: (...)

De levensomstandigheden verslechteren, racisme verspreidt zich steeds meer en er moeten meer incidenten worden gemeld.

In die zin getuigt een artikel van 01.03.2020 van CNBC van het geweld dat niet ophoudt met toenemen en onderstreept dat de situatie snel zal exploderen: (...)

Veel geweldsscènes zijn te betreuren gezien de deplorabele, onmenselijke en ontorende omstandigheden waarin asielzoekers leven.

Griekenland is vast van plan de asielprocedure voor ten minste een maand op te schorten, hetgeen in strijd is met internationale en Europese asielbepalingen die niet voorzien in de mogelijkheid van "opschorting van asielaanvragen".

Bovendien heeft de wereldwijde gezondheidscrisis in verband met Covid-19 geleid tot tal van misbruiken met betrekking tot asielzoekers / vluchtelingen in Griekenland. Zo werden vluchtelingen met geweld opgesloten in een kamp en in maart 2020 volledig afgesneden van de wereld (...)

Op 27-04-2020 wees AMNESTY INTERNATIONAL op de levensomstandigheden in migrantenkampen in Griekenland en de vele branden die daar plaatsvonden (...)

Meer recentelijk brak een verwoestende brand uit in het grootste vluchtelingenkamp van Griekenland - Moria Camp - dat werd beschouwd als het meest onhygiënische kamp van Europa. (...)

De oplossing die moet worden gevonden, moet op Europese schaal worden gevonden.

In het licht van deze recente gebeurtenissen, zal de verzoeker bij terugkeer naar Griekenland niet naar behoren worden beschermd en zal zijn levensomstandigheden ernstig verslechteren, waardoor hij in zeer verregaande materiële deprivatie zal komen.

Al deze informatie demonstreert dus duidelijk dat in Griekenland, anders als door de Commissaris beweert, en zoals uitgelegd door verzoeker, de rechten van asielzoekers en vluchtelingen voorgezien door EU minimum normen (werkgelegenheid, sociale voorziening, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorziening...) niet op bevredigende aard in de praktijk omgezet worden.

In de praktijk omzetting van de EU minimum normen voor de rechten van vluchtelingen en asielzoekers wordt geenszins door de Commissaris onderzocht.

We zijn van mening dat dit een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel vormt.

Uw Raad heeft trouwens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in Griekenland vernietigd (zie CCE, arrest n°224 980, van 19/09/2019), wegens de slechte leefomstandigheden van vluchtelingen. Hoewel de betrokkene in dit geval een familie waren, met een ziek moeder, menen we dat aangezien de erbarmelijke ontvangs voorzieningen en sociale begeleiding van erkende vluchtelingen en van asielverzoekers, dit redenering ook op verzoeker toegepast moet worden.

Verzoeker vreesde verdere vervolging in Griekenland, maar ook om weer geslagen te worden, op straat te moeten slapen en geen fatsoenlijk leven te leiden.

Hij voelt zich niet langer veilig in Griekenland omdat hij daar enkele relatief ernstige persoonlijke problemen tegenkwam.

De aanvrager zal zich in Griekenland niet goed kunnen aanpassen vanwege de verspreiding van racisme.

De verklaringen en de angsten van verzoeker zijn overeenkomstig met de informatie van de objectieve bronnen supra omtrent de mensenonterende leven omstandigheden van vluchtelingen in Griekenland. Ze moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwt worden.

De beslissing van de C.G.V.S. is dus een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering van de Commissaris generaal is niet draagkrachtig en moet verworpen worden, de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

We volharden dat verzoeker kan niet terugkeren naar Griekenland omdat de levensomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland mensenonterend zijn en omdat hij echte persoonlijke angst heeft.

De Commissaris moet dus de asielaanvraag verzoeker in ontvankelijk verklaren, in overeenstemming met artikel 57/6 van de wet van 15/12/1980."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"Fewer refugees arriving in Greece's Evros region, but problems remain"* van UNHCR van 12 juni 2018, het artikel *"La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires"* van 19 februari 2019, het artikel *"La Grèce fait face à un afflux de réfugiés venus de Turquie"* van 2 maart 2020, het artikel *"Grèce: des centaines de réfugiés sont bloqués à la frontière avec la Turquie"* van 28 februari 2020, het artikel *"It's a powder keg ready to explode": In Greek village, tensions simmer between refugees and locals* van 1 maart 2020, het artikel *"En Grèce, des réfugiés enrôlés de force dans un camp 'coupé du monde'"* van 25 maart 2020, het artikel *"Grèce, incendies dans des camps de réfugiés"* van 27 april 2020 en het artikel *"Incendie au camp pour réfugiés en Grèce: 'Ce camp de Moria était loin de toute humanité'"* van 9 september 2020.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Het is de Raad voorts niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, dat luidt als volgt: *"Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag."* Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin de rechten van het kind worden gewaarborgd, en van artikel 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU, waarin het volgende wordt bepaald: *"Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind."*

2.3.2. De Raad benadrukt daarnaast dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker

reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Waar verzoeker voorts de schending aanvoert van diverse artikelen van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker begunstigde van internationale bescherming in Griekenland is en dat de situatie van een verzoeker om internationale bescherming niet gelijkgesteld kan worden aan een persoon aan wie, zoals *in casu*, internationale bescherming werd verleend, waarbij een weerlegbaar vermoeden geldt dat deze laatste in het land waarin hem internationale bescherming werd verleend over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden.

2.4.1. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, (ii) in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel moet worden aangenomen dat zijn behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het EVRM, (iii) de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken, (iv) waar uit de elementen in zijn administratief dossier zou blijken dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, niet kan worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid en er evenmin concrete indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe, (v) hij in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aantoont dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden nu hij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet, zoals wordt toegelicht, terwijl het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat hij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, (vi) waar uit de elementen in zijn administratief dossier zou blijken dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer is geworden van racisme, deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade, uit zijn verklaringen immers blijkt dat het gaat om kleine incidenten, zoals Griekse burgers die hem uitschelden of extra controles door de Griekse politie, welke incidenten geenszins ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en (vii) hij aldus het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Te dezen blijkt uit de verklaringen van verzoeker en de elementen vervat in het administratief dossier dat hem in oktober 2020 internationale bescherming werd verleend in Griekenland. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

2.5.2. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Griekenland internationale bescherming geniet, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoeker zijn terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

2.5.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland, noch dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland, met name dat hij gedwongen was om op straat en in kraakpanden te leven, dat hij ook last had van racisme en hij in dit verband het gewelddadige gedrag van sommige Griekse burgers jegens vluchtelingen beschreef en dat hij al bijna twee jaar in een deplorabele situatie leeft, waarmee hij er echter niet in slaagt de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten waar dienaangaande wordt overwogen als volgt: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.*

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U vertelt dat u op verschillende plaatsen werk heeft gezocht, maar dat u steeds weggestuurd werd, en dat u daardoor gedwongen was te wonen in een kraakpand (CGVS p.6; p.7-8). Echter concretiseert u op geen enkele manier de stappen die u heeft ondernomen om uw rechten in Griekenland te doen gelden. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u totaal geen Grieks spreekt (CGVS p.8) en dat u zich nooit bij officiële instanties geïnformeerd heeft naar uw rechten maar enkel bij andere vluchtelingen (CGVS p.8). Bovendien zegt u zelf nooit de intentie gehad te hebben om zich duurzaam in Griekenland te vestigen (CGVS p.8), en bent u enkele dagen na het verkrijgen van uw Griekse paspoort meteen naar België gereisd (CGVS p.5).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van racisme, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Hoewel racisme in iedere vorm door het CGVS wordt betreurd, blijkt uit uw verklaringen dat het gaat om kleine incidenten, zoals Griekse burgers die u uitschelden (CGVS p.6) of extra controles door de Griekse politie (CGVS p.6-7). Deze incidenten zijn geenszins ernstig genoeg om te kunnen spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.” Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, kan aldus niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het feit dat verzoeker het vluchtelingenkamp diende te verlaten nadat hij internationale bescherming ontving, een beleid van de Griekse overheid vormt waarbij logischerwijs de Griekse overheid accommodaties die bedoeld zijn voor de huisvesting van verzoekers om internationale bescherming opnieuw ter beschikking stelt voor deze personen en waarvan door verzoeker niet wordt aangetoond dat dit beleid een tekortkoming vormt die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor verzoeker zijn terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoeker brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift geen concrete indicaties bij waaruit kan blijken dat hij niet in staat zou zijn om toegang te krijgen tot huisvesting in Griekenland. Evenmin toont hij op enige wijze aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. De Raad herhaalt in dit verband dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoeker zijn internationale beschermingsstatus, onder

meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad wijst er te dezen nogmaals op dat de situatie van een verzoeker om internationale bescherming niet gelijkgesteld kan worden aan een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, waarbij - zoals hoger reeds werd vastgesteld - een weerlegbaar vermoeden geldt dat deze laatste in het land waarin hem internationale bescherming werd verleend over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, benadrukt dat het vermoeden dat verzoeker zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen en dat van een persoon die internationale bescherming verkrijgt kan verwacht worden dat diegene de nodige inspanningen levert om de rechten die met de internationale bescherming gepaard gaan, te doen gelden. Het komt immers aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken, en de taal te leren. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, dient echter te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij slechts beperkte stappen heeft ondernomen om zijn grondrechten uit te oefenen. Verzoeker geeft ook met zijn betoog in het verzoekschrift geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden, minstens toont hij dit niet aan. Hij maakt immers nog steeds geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die zijn status en het recht in Griekenland hem bieden afdoende te hebben aangewend, laat staan te hebben uitgeput. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker in het verzoekschrift dan ook niet volstaan met een verwijzing naar zijn voorgehouden gebrek aan werk en huisvesting teneinde zijn vertrek uit Griekenland te verklaren of te vergoelijken, noch om aannemelijk te maken dat hij er in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoeker slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie met betrekking tot de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigten van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoeker, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

De Raad wijst er echter nogmaals op dat dergelijke landeninformatie, zoals die door verzoeker aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie op zich niet volstaat om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan

te tonen dat de situatie van verzoeker kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de situatie van verzoeker (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij, zoals blijkt uit het voorgaande, geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen blijk geeft van het feit dat hij afdoende pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als internationaal beschermde in Griekenland te doen gelden, dat hij *in casu* niet aantoont dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, noch dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, en dat hij aldus in gebreke blijft om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland zullen voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 EVRM wordt bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er nog op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, en mede in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij in Griekenland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat de daden van racisme waarvan verzoeker naar eigen zeggen het slachtoffer is geworden op zich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Hij maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van deze Raad kan voormelde appreciatie niet ombuigen. De Raad wijst erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende precedentwaarde (cf. RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele

basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt. De loutere, algemene verwijzing naar twee arresten van deze Raad van 6 september 2021 en van 19 september 2019 volstaat op zich hoe dan ook niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen evenmin een ander licht werpen op het voorgaande. Zijn identiteit en herkomst staan immers niet ter discussie.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS